

BBC

CLASS

ZE SVĚTA SERIÁLU DOCTOR WHO

PODLE NÁMĚTU

PATRICKA NESSE

KAMENNÝ DŮM

A. K. BENEDICTOVÁ

KAMENNÝ
DŮM

BBC
CLASS
ZE SVĚTA SERIÁLU DOCTOR WHO
PODLE NÁMĚTU
PATRICKA NESSE

KAMENNÝ DŮM

A. K. BENEDICTOVÁ

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © A. K. Benedict 2016
Translation © 2017 Eva Maršíková
Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

This Book is published to accompany the television series entitled Class first broadcasted on BBC Three 2016. Class is a BBC Wales production. Executive producers: Patrick Ness, Steven Moffat and Brian Minchin.

BBC Wardmark and Logo are trade marks of the British Broadcasting Corporation and are used under licence.

All rights reserved.

Z anglického originálu The Stone House (BBC Digital 2016) přeložila Eva Maršíková.

Redakce Martin Pšenička, Michaela Šmejkalová

Editor Jan Pavel

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2018

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-337-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Věnováno Jamesovi, Guyovi
a Margaret Rutherfordové

KAPITOLA PRVNÍ

POMOZTE MI

Znáte ten opuštěnej dům, co stojí támhle za rohem? Ten se zahradou, kde bují pampelišky a skrz branku se dere do ulice plevel připomínající pokroucený ruce? Tak od toho se držte dál. Myslím to vážně, DRŽTE SE OD NĚJ DÁL. Chce k sobě přilákat osamělý, ztracený, zranitelný duše. Chce vás.

Kdybych se od něj držela dál já, byla bych teď doma a dělala normální věci jako každé večer, třeba vyjídala z krabice snídaňový cereálie nebo se účastnila hackerskýho útoku na Pentagon. Jenže místo toho jsem v tomhle kamenným domě zůstala uvězněná a teď křičím u okna pokrytýho pavučinama. Já vím, já vím, varovali mě. „Nechod' k tomu domu,“ říkala máma. Ale proč, to mi neprozradila. Proč nikdy nikdo neřekne proč? Samý významný pohledy a „prostě mi musíš věřit“, ale fakta nikde. Já mám fakta ráda. Dokážu s nima pracovat. Třeba „někteří plži mají chlupaté ulity“. To je fakt podle máho gusta. Faktů se může člověk držet, stejně jako se

na ulitě srstnatky chlupaté drží chlupy. Když nemáte po ruce fakta, na jejich místo se vkrade fikce.

O tomhle domě kolujou všelijaký zvěsti, ale to, co číhá uvnitř, předčí ty nejhorší představy. Po chodbách se tu prohánějí noční můry spřádaný tím, co mě tady drží. Jestli mě uvidíte u okna, pošlete pro pomoc. Nezbývá nám moc času. Kamenný dům žije a nabývá na síle. Hlavně se ale od něj držte dál. Jinak vás už nikdy nenechá odejít.

KAPITOLA DRUHÁ

PAMPELIŠKY

Před třemi dny...

Tanya se opírá o bránu před školou Coal Hill. Ram má zpoždění. Tvrdil, že mu trénink končí v pět. Teď je pět dvacet a je vedro. Až neobvykle, i na tohle roční období. Je takové vedro, že se člověk musí kontrolovat, jestli nemá propocené oblečení. Vedro, ve kterém všechny skvrny od potu spojí síly a slijí se do obřího propoceného fleku. Vedro, v němž rozhodně nemáte chuť čekat, abyste mohli někomu pomoci s domácími úkoly. Jenže on chtěl, aby si s ním cestou domů zopakovala látku. A jakmile to celé pěkně domluvil a ona se kvůli němu vykašlala na všechno ostatní, jako obvykle to pustil z hlavy a ani se neukázal.

Tanya kopne do jedné z odkvetlých pampelišek prorůstajících popraskaným chodníkem. Ochmýřená semínka se rozletí. Už tak se jich v lehkém vánku vznáše-lo víc než dost. Tanya utrhne u země další pampelišku

a zvedne si načechranou bílou hlavičku ke rtům. Vzpomene si na dětskou hru, při které se podle počtu fouknutí do pampeliškového chmýří určuje, kolik je hodin. Foukne třikrát a chmýří se odporoučí, takže by měly být tři hodiny. Vedle jak ta jedle.

O tvář se jí otře zbloudilé semínko. Další se jí zachycují ve vlasech a zůstávají viset před očima. Tanya jedno z nich uchopí mezi dva prsty a prohlédne si je. Vypadá roztomile. Připomíná maličký rozevřený deštníček. Po krátkém hledání na mobilu zjistí, že se semínkům říká ochmýřené nažky. Pro obyčejné semínko zbytečně dlouhé. Ona mu bude říkat Brian.

Minuty plynou. Po Ramovi pořád ani památky. Určitě zapomněl nebo cestou potkal někoho důležitějšího. Tanya pošle další zprávu: „Mizím.“

Obrátí se k odchodu a přimhouří oči proti jasnému slunci. Rozbila si nové sluneční brýle. Už zase. Ještě že byly z tržnice a stály jenom pět babek. Omylem si na ně sedla, když byla zabraná do diskuze s Charliem, v které už už začínala mít převahu. Když člověk vyskočí ze židle a vyjekne „doprkvančic“, bohužel mu to jaksi vezme vítr z plachet. Slečna Quillová jí suše sdělila, že na tohle se jí neptala. Co se týče slunečních brýlí, pronásleduje Tanyu smůla. Nechápe, jak Ram může mít pořád své značkové sluneční brýle v tak bezvadném stavu a vlastně jak může někdo mít v bezvadném stavu cokoli jiného. Jí to připadá jako zbytečné úsilí. Jednou se jí naskytla příležitost sledovat April s tubou depilačního krému

a se směsicí hrůzy a okouzlení přihlížela, jak se chloupky působením přípravku vonícího po sendviči s vejci krouť a uvolňují od pokožky.

Někde v dálce zahouká zmrzlinářská dodávka. Je to vítaný zvuk, ale jestli se za uplynulé pololetí něco naučila, pak to, že ani něčemu tak neškodnému jako zmrzlině se nedá věřit. Jaký mimozemšťan by mohl jezdit ve zmrzlinářské dodávce? Přece takový, co potřebuje alibi a snadný přístup k ledu, jinými slovy sněžná přišera, která sem propadla trhlinou. Dřív takhle Tanya nepřemýšlela. Teď je ale možné všechno, snad s výjimkou toho, že Ram dorazí včas na schůzku.

Tanya se rozhlédne a pak se pomalu otočí kolem dokola. Tohle není to správné sídliště. Z oken paneláků visí ručníky, truhlíky s muškáty, vlajky a oblečení, ale ona nic z toho nepoznává. U hřiště ji většinou běží na přivítanou olíznout kolie paní Cartwrightové, jenže tohle je jiné hřiště. Na rozpáleném asfaltu netečně mrská oca-sem mourovatá kočka.

Vydala se na špatnou stranu. Nohy ji z nějakého důvodu zanesly opačným směrem, přes jiné sídliště a jiné ulice. To nohy dělají. Pitomé nohy. Musí to být tím horkem. Teď se bude muset obloukem vrátit. Vždycky miř kupředu, i když jdeš zpátky. V úvahu připadá jen jedna cesta, jinak by totiž musela jít kolem průplavu, jenže tam by se vydala v případě, že by si chtěla odvézt odložený nákupní vozík, chytit nějakou nemoc nebo si cestu krátit počítáním pohozených kondomů. Zmíněná trasa ji ale

zavede do jisté ulice, v níž stojí jistá vila. Bude to dobrý, ujišťuje se Tanya, když zahýbá za roh. Děláš z komára velblouda. Je to jenom starej kamennej dům.

KAPITOLA TŘETÍ

ZVĚSTI

Dům stojí osamocený na konci ulice. Určitě pochází aspoň z 18. století a vedle řadových domků a nových luxusních bytových komplexů působí jako pěst na oko – staře a nemístně, jako by ho někde nabralo nepravděpodobné londýnské tornádo a pak ho pohodilo na náhodné ulici v East Endu. Kdyby prohledala růžové keře, nejspíš by zpod nich někde čouhaly seschlé údy místní čarodějnice. Tři patra, kamenné zdi s odlupující se fialovou a šedou barvou, jednoduše dům, nad nímž by členové Addamsovy rodiny jen zavrtěli hlavou a oznámili by realitnímu agentovi: „Nic pro nás, takoví gotici zase nejsme.“

Jestli se dá věřit tomu, co se říká, už tu beze stopy zmizelo několik dětí a pár jich i zemřelo. Člověk by si myslel, že se díky tomu dům stane ideálním místem, kde se budou náctiletí hecovat k odvážným kouskům nebo se potají muchlovat, ale většina lidí se mu vyhýbá. Když tu byla Tanya naposledy a vkročila na verandu, najednou jí

začala být taková zima a připadala si tak sama, že se rozběhla pryč a od té doby se sem nevrátila. Až teď.

Dům patří k místům, na kterých se usazují zvěsti jako ochmýřené nažky ve vlasech. Přece to nemůže být tak hrozné. Navíc to vypadá, že nemovitost konečně našla nového majitele. Na předzahrádce stojí cedule PRODÁNO, jež začíná obrůstat plevem. Taký někdo odemkl zrezivělou branku, ale cestička ke vchodovým dveřím je pořád sotva znatelná.

V zahradě za domem se tyčí vysoké stromy, které vrhají stín na chodník vepředu. Jako by to bylo jediné chladné místo v celém Londýně. Cítí nutkání sednout si do trávy a zmizet z dohledu každému, kdo půjde po ulici. Ale raději by se měla vrátit domů. Čekají ji úkoly.

Tanya už je na odchodu, když vtom si všimne, že se v jednom okně něco pohnulo. Přistoupí k plotu a zakloní hlavu. V okně vlevo nahoře se na sklo tiskne nějaký obličej. Mladá dívka. Buší do něj pěstmi, ale nic není slyšet. Ústa se jí otevrou v neslyšném výkřiku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

DÍVKA V OKNĚ

Viděla mě. Vím to. Většina lidí jen rychle projde kolem a nahoru se nikdy nepodívá, a i když vzhlednou, jen po mně nevšímavě sklouznou očima. Nechtějí se mi podívat do tváře. Nechtějí nic vědět. Ale ona se nebála, nebyla jako oni. Křičela jsem na ni a ona se dívala přímo na mě. Když odcházela, pořád se ohlížela. PO MNĚ. Je mi z toho do pláče. Vlastně už pláču, a to jsem si myslela, že už mi žádné slzy nezbyly.

Chtěla bych kamarádku. V Damašku jsem jich měla několik a během dlouhé cesty sem jsem zase potkávala hodné lidi, kteří mi pomáhali. Teď mi zbyl jenom tenhle dům a jeho noční můry. Dřív jsem si myslela, že mám velké štěstí. Do osmi nebo devíti let se mi vedlo výborně, žila jsem s babou, ummi a Yanou, to byla ještě malá, měla neposedné ručky a při úsměvu jí byly vidět droubounké zoubky. Chodila jsem do školy a měla dobré známky, hlavně z angličtiny. Baba mě učil, jak ze semíněk pěstovat rostliny a nechat je klubat se za světlem, a Yana sázela svoje panenky do hlíny hlavou dolů a tvrdila, že jejich dlouhé vlasy jsou kořínky.

To bylo před tím, než všechno změnila válka. Štěstí se ode mě odvrátilo, šuškal o mně za mými zády, a tak jsem teď tady, sama. Nesmím si přát, aby se ta dívka vrátila. Jestli se vrátí, moje smůla se může přenést i na ni. Možná by pak už nikdy nemohla odejít. Jako já.

VŠECHNO JE OTÁZKA CVIKU

V ruce slečny Quillové se blýskne nůž. Ještě trochu ho přibrousí a poté jeho střenku několikrát převrátí v dlaní. Zbraň je těžká, vyrobená ze vzácného kaltagonského kamene, který reaguje na tělesnou teplotu. Namíří na siluetu z černého papíru pověšenou na zadních dveřích.

Otevrou se přední dveře. Dovnitř vejde rozesmátý Charlie s Matteuszem.

Nůž se zabodne do hlavy siluety.

„To by bolelo,“ podotkne Charlie.

„Nebo by to minimálně trochu štíplo,“ souhlasí Matteusz.

„Rozhodně by to nebylo příjemné,“ přisadí si Charlie a vykročí k ledničce.

„Cvičím,“ prohlásí slečna Quillová. „Nepřeji si, aby mě někdo rušil.“ Zasune nůž do pouzdra, vytáhne z kožené brašny ještě větší a začne ho leštit.

„Mohla by sis to vrhání nožů nechat do ložnice,“ navrhne Charlie. „Moment, to znělo divně.“

„Nože patří do kuchyně,“ ohradí se slečna Quillová.

„Jenom říkám, že to není zrovna moc uklidňující, přijít domů a najít tady tohle,“ namítne Charlie. Vytáhne z ledničky krabici pomerančového džusu a nalije ho do dvou sklenic.

„V kuchyni přestanu cvičit, až nám nebude hrozit smrtelné nebezpečí z jiné planety nebo dimenze,“ ujistí ho slečna Quillová.

„Takže nikdy.“ Charlie podá jednu sklenici Matteusovi a vydá se za ním ke schodišti. „Jdeme zdolat tu horu domácích úkolů, co jsi nám naložila, a pak vyrážíme ven.“

„Příště vás čeká celé pohoří,“ slíbí slečna Quillová.

Pak zapne rychlovarnou konvici. Musí opravit písemky, připravit se na vyučování a pokračovat v boji s věčnou temnotou. Bude potřebovat kávu.

Nad hlavou slyší, jak chlapci chodí po Charlieho pokoji. Na podlaze zaskřípe židle, ozve se žuchnutí učebnice. Vzhledem k tomu, jak je zatím měla tu čest poznat, ji nepřestává překvapovat, že se po škole opravdu věnuje učení. Když občas projde kolem otevřených dveří, zahlédne je, jak leží na podlaze, před sebou otevřené knihy a v prstech propisky. Ledaže by to pokaždé bleskurychle narafičili, když ji slyší stoupat po schodech. Nemůže se rozhodnout, co by jí bylo milejší – zda pilný přístup ke studiu, nebo obratnost v klamu. Ve válce se hodí oboje.

I přes klokotání vroucí vody slyší, jak se smějí. Charlie se teď usmívá mnohem častěji. Je až příliš uvolněný. Vztahy nepomáhají dosáhnout žádného cíle, zhoršu-

jí schopnosti v boji, způsobují, že jedinec je sám o sobě slabší. Hrnek zalije vroucí vodou a sleduje, jak se káva točí ve víru. Když se na téhle planetě někdo zamiluje, říká se, že se mu z druhé osoby „podlamují kolena“. Proč by někdo po něčem takovém toužil?

Její svěřenci jsou tak mladí a plní optimismu a potřebují si mezi sebou vytvářet pouta. Ona ne. Nepotřebuje rodinu, vzpomínky ani nic jiného, co by jí svazovalo ruce. Potřebuje jenom kávu a prostředky k boji.

Vrhne na siluetu velký nůž. A pak další. A ještě jeden. Každá čepel se zabodne přímo do srdce. Ne že by silueta nějaké měla. Stíny srdce nemívají.